

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Ув 2052/06
21.05.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са светником Миланом Комленовићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења туженог Фонда за социјално осигурање војних осигураника – Комисија за накнаду Уп-II бр.59/04, пензиони број 88591 од 15.11.2004. године, у предмету накнаде дела трошкова за становање, у нејавној седници већа одржаној дана 21.5.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења директора Фонда за СОВО Уп-I бр.467-1/00 од 23.9.2004. године, којим му је престало право на накнаду дела трошкова за становање закључно а 27.3.2003. године, јер је према достављеном записнику о увођењу у посед стана у аа бр. 23-04/I-23-сл.03 од 28.3.2003. године, као носилац станарског права уведен у посед предметног стана и од тада га користи.

Тужилац тужбом поднетом Врховном војном суду оспорава законитости решење туженог, јер сматра да истим није утврђено правилно чињенично стање и примењено материјално право, па је исто донето на његову штету. Наводи да је остао без стана у новембру 1992. године када је избегао из аа и од тада до половине јула 2004. године био је са породицом подстанар, а од почетка марта 2000. године почео је да добија накнаду за становање коју је примао до 31.5.2004. године. Наводи да је обавестио Фонд за социјално осигурање, односно Стамбени фонд да је јуна 2003. године продао стан у аа и купио у бб стан у адаптацији када му је речено да ће се његово стамбено питање сматрати решеним кад се усели у купљени стан тако да је практично примао накнаду док стан није био готов за усељење, међутим тада Фонд доноси закључак 3.9.2004. године и тражи му записник о повратку сатана у аа, јер се по мишљењу и решењу Фонда тај датум сматра као дан када је решено његово стамбено питање. Како се са овим није слагао уложио је жалбу која је одбијена као неоснована па је стога поднео тужбу јер не може да прихвати да је његово стамбено питање решено са даном увођења у посед стана у аа, где једноставно више није ни смео да живи, а поред тога су му сва документа издата у Србији чији је и држављанин. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да се тужба одбије.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије који је дана 21.11.2006. године преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним војним судом до 31.12.2004. године, је нашао:

Тужба није основана.

По оцени Врховног суда Србије, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган донео законито решење којим је тужиоцу престало право на накнаду дела трошкова за становање закључно са даном 27.3.2003. године. Ово стога што према одредби члана 2. став 2. Правилника о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисник војне пензије без стана ("Службени војни лист",бр.41/99, 10/00), а у вези члана 11. став 1. тачке 3. наведеног Правилника, којим је прописано да корисник пензије нема стан ако нема стан са станарским правом, стан који откупљује или стан у власништву те да право на накнаду престаје даном пријема кључева стана, па су по оцени туженог органа испуњени услови за престанак права тужиоца за накнаду дела трошкова за становање, јер је тужилац уведен у посед стана у аа као носилац станарског права 28.3.2003. године, а што је закључено из Записника о увођењу у посед стана бр. 23-04/1-23-Сл.03 од 28.3.2003. године сачињеног од стране Управе за стамбена питања аа - Одељења центар и стари град, који је тужилац доставио првостепеном органу дана 23.9.2004. године. Са изнетог, а имајући у виду да је као носилац станарског права тужилац уведен у посед стана у аа тужени орган је правилно оценио да је првостепени орган правилно одлучио када је донео одлуку о престанку права на накнаду дела трошкова за становање закључно са 27.3.2003. године. При томе, правилно је тужени орган оценио чињеницу да је тужилац предметни стан у аа продао и да је дана 9.6.2003. године купио стан у бб, што је утврђено на основу купопродајних уговора које је доставио Фонду дана 18.8.2004. године, ирелевантном за доношење првостепеног решења јер је иста уследила након испуњења услова за престанак права на предметну накнаду и да се стога не може довести у питање законитост тог првостепеног решења.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, па је нашао да ови наводи, с обзиром на утврђено чињенично стање у поступку не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења.

Из изнетог разлога Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона у правним споровима ("Службени лист СРЈ",бр.46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 21.5.2008. године Ув. 2052/06

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС